

XVIII

Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1921. — ΕΤΟΣ Γ' ΔΡΙΘ. 118

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 3 ΑΠΡΙΛΙΟΥ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 30

ΕΠΗΡΑΤΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣ' ΟΛΑΙ ΑΠ' ΕΥΘΕΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
(ΟΔΟΣ ΑΓΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 7)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	Ετησία	δρ. 15.—	Ἑξάμ.	δρ. 8
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	>	>	>	> 20.— > 10
ΑΜΕΡΙΚΗΣ	>	Δολ. 4.—	>	Δολ. 2

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ :

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

Συντάχται καὶ συνεργάται οἱ καλλίτεροι καὶ γνωστότεροι τῶν Ἑλλήνων δημοσιογράφων.

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ : Δ. ΓΕΝΟΒΕΛΛΗΣ

ΑΠΡΙΛΙΟΣ

ΤΑ ΚΑΛΙΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΥΣΤΑΤΗ ΟΜΟΛΟΓΙΑ

Ήταν ένας άνδρας, νέος ακόμη, εύμορφος και παρασημοφορημένος. Ήτον όρφανη κι' εργαζόταν δασκάλα γιαζήση. Τήν αγάπησε. Έκανε κι' αυτή πως τον αγάπησε. Τήν ένυμφευσή. Έξ' μήνες αργότερα έπιανε για φίλον ένα μαθητευόμενον ορολογιοποιόν, ανήπιόν της θυρωρού του σπιτιού των. Τόν έλεγαν Λύγιστον και τοΐδινε καθημερινώς λεπτά. Ο νέος ακόμη, εύμορφος και παρασημοφορημένος άνδρας της έστενοχωρήθηκε πολύ για την παρατεταμένη κ' άνεξηγητη άδωφροφία που έδειχνεν άπέναντί του ή γυναϊκά του, έως την ήμερα που έστενοχωρήθηκε ακόμη περισσότερο σαν έμαθε πως αυτή έγκατέλειπε την συζυγιήν σεβαστήν παίρνοντας μαζί της κι' ένα άρκετά σθεστόν ποσόν άπ' τήν περιουσία του.

Η ζυρία έφυγε ως ταξείδι με τον Λύγιστον. Όλη ή συνουσία μιλίες για τό σκάδαλο, γιατί ο σύζυγος δεν έκανε καμιά καμιά καταγγελία, ήκαέθη μόνον ν' αλλάξει σπίτι. Οι δύο έρωσάτι έφαγαν πολύ σύντομα τα λεπτά που εκείνη εγχε κλέψει, έπειτα έζησαν μία ζωή άθλια ως κάποιον προάστειο που είχαν καταφέρει.

Ο Λύγιστος δεν είχε προλήψεις. Έξεμαλλελεύθη την έρωμένη του έως ότου αυτή έμεινε πεσί και κόκαλο, και δεν της έμνε πια τίποτε να έμπορευφθή. Ο εργαταλειφθείς σύζυγος έζούσε όλομόναχος, θλιμμένος, ζήλος. Έμαθε κατά τύχη σε πιά άθλιότητα είχε καταστήσει ή δυστυχισμένη. Τήν εισπλαγνίσθηκε, πήγε να την ξαναπαρή, την έπεριμάζεψε, καταδικασμένην πιά, στα τελευταία της. Τήν έπεριποιήθηκε, έγινε γι' αυτήν ένας άγγελος παρηγορίας, κι' άν δεν ήμπορεσε να την σώση, της έξηφοράλισε τουλάχιστον μία ήσυχη καλοπέραση ως πού να πεθάνη. Έκείνη συνειννήθη, τον ευχαριστούσε μ' όλα τα δάκρυα της καρδίας της...

Αυτό έτραβήξε δεκαοκτώ μήνες. Μ' όλες τις φροντίδες του, μία κρίσις όξετα έπετάχυνε τό τέλος της άδύνατης, έξηντηλμένης αυτής ύπαρξης. Ο σύζυγος, γονιότας την τη στιγμή που ή φτωχή γυναϊκά έφαινετο άφροισμένη εξ' ολοκλήρου σ' αυτόν από μεγάλη ευγνωμοσύνη, έδοκίμασε βαθεία άπελιπία, πιά σκληρή άπ' τις στενοχώριες που είχε δοκιμάσει άλλοτε.

Στό προκεφάλό της, κλαιόντας, τραβώντας τα μαλλιά του, την έβλεπε να σπαράζει στο ψυχολάχημά της. Έξάρνα άνέκτησε τās αιοθήσεις της κι' έμίλησε: —Στείλε να φωνάξης... —Τό γατρό; Τόν παπί;... —Όχι! όχι! Άκουσε: σ' αγαπώ πολύ, είμαι ένυμφισμένη πού πεθαίνω κοντά σου. Και για να ξεφυγήσω μ' ένα γλυκό όνειρό, κράτα μου τό χέρι, μείνε δώ ως την τελευταία μου στιγμή... Έκείνο όμως πού μου χρειάζεται ακόμη... είναι να μού κλείσει τα μάτια ο Λύγιστος. Camille de Saint-Croix

ΠΡΟΦΙΛ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ

Η ΝΕΥΡΙΚΗ. — ΛΥΔΙΑ

Με τα ντελικάτα και μακρά χέρια της, γαντωμένα με χειρόκτια σουηδικά, διαλέγει τα παρφημιά που της παρουσιάζει ο μωροκόλλης. Αυτή ή νέα εινε ψηλή και ντελικάτη, ντυμένη με γκριζο μεταξινό, με μακράν ούρα σιρτή, έχει τό πρόσωπο γλυκό σαν κερένιο, σγεδόν διαφανές, μάτια μεγάλα σκοτεινά με μαύρους κύκλους, λεπτό πρόφιλ, ρουθινόνια πού φέρουν, ζέλη λεπτοκαμωμένα, καταλαγκωμένα άπό μικρά δονάκια. Απέθεσε τό μονόν έπάνω στο τραπέζι, όπου άκουμβά έλαφρά, σαν κουραωμένη, μιλώντας άσπρά, σιγανά, χωρίς να κινείται την ύπάλλητον. Παίρνει τα φλακονάκια με τ' άρώματα και τα γυρίζει όρα πολλά, χωρίς τίποτε να αιοθάνεται μολονότι ή μυρωδιάς εινε δυνατές. Βουτίζει μέσα σ' εκείνην την γλαρά και βαρεία άπόσπασμα, την φορομένη άπό βαρεία άρώματα πού πύγουν τον λαργύγα. Έναγανώνεται όπως στον πύ καθασόν άδρα. Έκείνο τό μαρμαρικό και τεργητό περιβάλλον γαΐζει την άναμική, φιλόσθενη και νευρική ιδιοσυγκρασία της. Μένει ακόμη, έντυχημένη πού παρατείνει την διαμονή της, ζητώτας κάποια συγκίνησι πού λεπτή τέλος ένα άρωμα δυανό της φέρει ζάλι στο κεφάλι τα ρουθινόνια της διαστέλλονται, τα χέλη της σμίγουν, μία μεγάλη χλομάδα άπλώνεται στο ντελικάτο πρόσωπό της, ο μαύρος κύκλος των ματιών της μεγεθύνεται και ένα όγιοσ προκαλεί κυματισμούς στο λαργό κορμί της. Ματθίλδη Σερβά

ΜΙΚΡΕΣ ΜΠΑΛΑΝΤΕΣ

ΤΟ ΚΟΛΛΙΕ ΤΩΝ ΔΑΚΡΥΩΝ

Ένας γεροναός άρχοντας άποφάσισε ν' άκολουθήσει τους πατριώτες που πήγαιναν να έλευθερώσουν τον Τιμό Σκαυρό, και γι' αυτό έδωσε διαταγή να σιμάνη τό βούκινο στα ύποστατικά του. Μάζευσε πενήντα άπ' τούς κολλήγους του και τους άρμάωσε καλά για τον πόλεμο με τούς Σαρακηνούς. Τήν ήμερα πού έφευγε αγάλλιασε εκάτο φορές τη νέα γυναϊκα του και τό νιογένητο παιδί του, κι' άφου παρκαλέσε τό Θεό να τούς φυλάη, ξεκίνησε για τό σταυροφορία — με τό φλόμπουρο του μπροστά. Μά στην πρώτη μάχη ο άρχοντας κιάστηκε αιχμάλωτος στα χέρια των άπιστων πού τον έβρασίονσαν σκληρά. Κι' ο άρχηγός τους του ζήτησε παρά πολλά λύτρα για να τον έλευθερώση. Τουδωσε μόνο ένα χρόνο προθεσμία να οικονομήσει τό χρυσάφι πού έπρεπε για να εξαγοράση την έλευθερία του. Ο ευγενικός άρχοντας όμως, δεν ήταν πλούσιος, ήταν άδύνατο να βρη όλο αυτό τό χρυσάφι, κι' άποφάσισε να πεθάνη δίχως βαρυνκομιά σαν καλός χριστιανός.

Όσοτος έστειτε στη γυναϊκα του ένα γραμμα για να της μάθη την καταδίχη του. Και της έγραψε:

Ο Θεός τό θέλησε — άς γίνη τό θέλημά του! Παρηγορήσου, έναρτη γυναϊκα μου — και μη με ξεχνήσ όσο μισορέεις περισσότερο καιρό. Φίλησε τό γούκι μου, κι' άμα μεγαλώση και δυναμώση, δός του ένα σπαθί. Νάρθη κι' αυτός να πολεμή για τό Θεό του και να πάρη πίσω τό αϊμα του πατέρα του. Σου στέλω, άκριβή μου γυναϊκά, ένα κομμάτι άληθινό τίμιο ύπλο κι' ένα κλαδί άπ' τό όρος των Έλαιών όπου ο Κύριός μας έκομμήθηκε την τελευταία νύχτα του.

Τόν καιρό πού ή άρχόντισσα πήρε αυτό τό γραμμα, μία πυρκαχιά έκαψε τον πύργο της — ή χροιά ήταν άκαρη — μεγάλη δυστυχία έπεσε στη χώρα. Κι' ή δυστυχισμένη γυναϊκα του άρχοντα ήταν τόσο φτωχή όσο κι' ο μιστικός της πού πήγαινε στη βοσκή τα κοπάδια της, προτού τα έρωση ή άρρώστατα. Έκανε όμως μεγάλο κουράγιο κι' ειπε μέσα της: «Αν εινε γραφτό να πεθάνη ο άφέντης μου, θα πεθάνη στην αγκαλιά μου και θα μωροέση να δόση την ευχή του στον κληρονομίο του, πού άλλοι του! δε θα του μένη άλλη κληρονομιά εξόν άπ' τό τιμημένο όνομα του πατέρα του.»

Και, παίρνοντας στην αγκαλιά τό παιδί της, κίνησε για την Παλαιστίνη, πιστο δε θάφτανε άν δεν την έβοηθούσαν ή προστάτρια της άγια, πού κατέβηκε άπ' τον ούρανο, για να την συνοδεύση στο προσκύνημά της. Έφτασε σ' άσκήρι των άπιστων Ισραϊλα την προτελευταία μέρα πού έπρεπε να πληρώση τό λύτρα ο άν.ρας της. Βλέποντάς την όμως ο άρχηγός των Σαρακηνών νάνε σ' άθλια κατάσταση και νά μη φέρη τίποτα, ούτε την άφηκε, να δη τον άντρα της και διέταξε να τον σκοτώσουν την άλλη μέρα τα χαρμάματα.

Μά τη νύχτα ή άρχόντισσα, δίχως να κοιμάται, είδε ένα όνειρο. Είθε να φανερώναται μπροστά της ή προστάτρια της, ή άγια Μαργαρίτα, αυτή πού κάπνισε στο κεφάλι τό δαίμονα. Κρατούσε στο χέρι ένα γιορντάνι με τρεις οειρές μαργαριτάρια, πιά χοντρά άπ' όσα είχε δη ως τώρα. Και της ειπε: «Άρχόντισσα, ο Θεός και Κύριός μου, πού έπλασε τον κόσμο και βασιλεύει σ' αυτόν, σ' είθε να ύπομένης με κουράγιο της δυστυχίας και μ' έστειλε να σε βοηθήσω. Κι' ή Παρθένα, ή μάννα του Χριστού, πού για τό χατήρι του τυραννείται ο άντρας σου αιχμάλωτος, μωδείνε κι' αυτή: Τρέχα και βόηθησε την. Σου φέρνω ένα ήσραφρό για να εξαγοράσης τη λύτρωση του άντρας σου: είν' ένα γιορντάνι με μαργαριτάρια πιά σπάνια και πιά δμορφα από κείνα πού γενιωνάται στη θάλασσα. Το δούλεψε προσεχτικά και τό πέραςε χρυσό φίνο κορδόνι ο φίλος μου άγιος Έλωτί, πού ειναι ο χρονικός του Παράδεισου. Αυτά τα μαργαριτάρια ειναι τα δάκρυα που έχυσες για την άφροσύνη στην πίστη σου και την αγάπη στον άντρα σου: τα μάζεψα ένα-ένα και με τη βοήθεια του Θεού έκαμα αυτό τό γιορντάνι.»

Κι' ένα χρόνο ύστερα, ο χριστιανός άρχοντας, πού έγίγισε στα ύποστατικά του, ξανάχτισε τον πύργο του, μαζί μ' ένα εκκλησιάκι μέσα, εκκλησιάκι της άγιας Μαργαρίτας, πού έπροστάτασε την άφροισμένη γλαϊκάτα. Henry Murger

ΠΑΛΙΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΠΡΩΤΑΠΡΙΑ
Όλο τό χρόνο, κόρη, με μεθοδούς με φρενίτες άγάπης ενωδιά και μοδύλων πως τάχα μ' αγαπούσε τά χέλη μου, όχι κι' ή καρδιά. Μά σήμερα πού τάχουν για σιγήθεια για να σου δην φρενίτες όπου κι' αν πής, σήμερα μοδύες μία και ού άλήθεια, σήμερα μοδύες πως δε μ' αγαπάς.

Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ
ΕΙΚΟΝΑ
Πως ήθελα ναώνει είκόνα μ' όχι έδω στην Έκκλησία, ναός φίλη όλος ο κόσμος χωρίς ντροπή και χορτασιά.

Πως ήθελα ναώνει είκόνα σ' έρημοκλίμα μακρινό, μόνος έγώ να σ' λατρεύω, μόνος έγώ να σ' ύμνω !. Θάμουν πιστός προσκυνητής σου, είκόνα μου ζωγραφιστή, αλλά και άγγελος θανάτου για δεύτερο προσκυνητή. Γ. ΣΑΓΙΔΑΗΣ

ΑΓΑΠΗ

Σαν πού τήχη με πλανέει σ' ανθρωπινα μονοπάτια πού δια φάλλον, την άγάπη, με τ' άνδρονι τό θλιμένο, πού όλοι οι πόθοι μου θεωρείουσι για τα δύσ σου άμορφη μάτια κι' εγώ κάθουμαι σιμά σου σαν πούλακι πληρωμένο... Και μοιάχθ όταν οι βροσκα, σ' ανθρωπινα μονοπάτια και γυρμόνους μ' άσκαπεί ο λαμπρός άποσπεριτής: μήπως δώ τη λάμψη άγάπης σε θαρρά στα δύσ σου μάτια σαν τη μάργα πού κιντάζει τό μονόκρικο παιδί της !!

Κι' όταν λίγο ή ψυχρόνια γλυκοφέρει την καρδιά σου και, γλυκοφάρα, άφρίεις, να μιλών τα δύσ σου χέλη, εγώ σύμφως κιντάζω ν' άνικωθω στη ματιά σου της άγάπης μου άναμμένο τό χλομοφρέγο καρτέλι !!

Μ' αγαπέλασμα δια κλεινούν... κι' όσοι χρόνοι κι' αν παρόουν δε θα ιδώ... αύτοί! άγάπης... να χαοάζη άγάλη-άγάλη... Μά οι καίριοι γοργολεπιό μες τα βάθνα να φωλιάσου της ψυχής πού σιοσβένει... σαν άνθος μες τ' άνθογράλι...

Φεβρουάριος 1921 «Άγγελος Δ. Καφέτας

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Τό πορφυρό σου φόρεμα, Αφροδίτη, με τα κρόσια ως τα πόδια τ' άσημένια με ξεσοπνέει πάντ' από τό σπτήρι και φτενέει στο νόου μου σκληρή έννοια. Θέλω, Αφροδίτη, μία θεριμή ήμερα, μά κάλλιο νύχτα, μ' άλικο καντύλι, τό φόρεμά σου να πετάξω πέρα και μέλι άπ' τα γλυκά σου να πω χέλη. Κι' άφου πιά, ήδονισμένη σε λυγίσω, άφίνοντάς σε από την αγκαλιά μου, τις ώρες των ώρων να τραγουδήσω για την άναστημένη λευτεριά μου.

Γεώργιος Δ. Βαρελάς

ΟΒΗΧΑΣΤΗΣ

Βήχεις κι' άναστενάζω έγώ, πού κρώσους, πουλί μου, μήπως προχτές πού κάταμε τό βράδυ στην αύλή μου; Πής να μού πής πως μ' αγαπάς κι' άγνότη και με ζέσι κι' άρχίζει έξάφνου ο βήχας σου και κόβουσαι στη μέση. Για να γενήσι λοιπόν καλά κι' ο έρωσ να προκόψη θα βάλω έν' αυτοκίνητο τό βήχα να σου κόψη.

Ο Παράξενος

Έκείνο πού διακρίνει τον άνθραπον από τό ζώον εινε πρό πάντων ή όμιλία έν ο χοίρος π. χ. μπορούσε να πη «είμαι ένας χοίρος» δεν θα ήτο πλέον χοίρος, θα ήτο άνθραπος.

ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΒΗΜΑ

ΠΩΣ ΚΑΙ ΔΙΑΤΙ
Δεν θέλουε πωςώς να περιαντολογήσομεν, άλλ' ως ο σ' αφος εκείνος διπλωμάτης κ. Αφρονκαρχισός έλεγε προς τον εμπνευσμένο γλύπτην (τασάνιον) κ. Μπετόβεν έν τώ περιανουδίασιν συγγράμματι «Αι πανουχίαι του Μπετόβλδου, αισθανόμεθα την άνάγκην ν' αναρωνηώμεν Ισπανίαν: Ο θάωρα, Θεόδωρα, πού παιε ο Θεόδωρης; Διότι εινε προφανές ότι, εάν μ' εν πηγήνη εις τό κάστρον, δύναται να τον ερρή, άλλ' εάν τα ψαδάνια έφίτος τιμώνται 253.95 τό ζεύγος, κατά ποόν τρώπον θ' άποκατασταθ ή Ισορροπία μεταξύ του γνωστού κοκκορού και των 45 Γιάννηδων; Αλλ' έστο: Έκαυτος έφ' ο έτάχθη και ο ύπλλοι στ' άχερα. Εινε γνωστόν εις τούς δύο και τρία ρούπια άναγνώστας μας ότι ούδέποτε ήθελώσαμεν ν' άναμχέθωμεν εις ζήνας ύποθέσεις, από του σημείου όμως τούτου μέχρι του να ισχυρίζονται τινές ότι αν πέση κανεις σημαίνει ότι εγλύστησεν, ή άπώστασις εινε μηδαμινή. Διότι δεν θα τό άποκρίνομεν. Ούχι! Ούχι! Αι άρδηλώς φρενίτες πληροφορία μας βεβαίουν ότι οι Τούρκου ύπαχωρον από Έσπή-Σεχη εις Έσπή-Σεχηρόπον. Και τότε τί ποιητόν; Ιδού:

Αι μαργαρίται εινε γνωστόν ότι άλλοθενται: εις τάς έξοχάς δια δυναμίτους, αι Μαργαρίται εις τα σαντάν και οι μαργαρίται εις τα άρθρα των έφημερίδων. Δεδωμένον λοιπόν έν ού παντός πλην εις Κόρινθον, εινε ευξήγητον διατι δειλώς βραδύνω να κερθώ τό κήνος όδα μωρομένα σής νύχτας τη σιγαλιά. Ένόμισαν οι άθλιοι ότι θα μ' άσπαρήσουν, αλλά δεν τάζομεν να τούς άποκαλίψωμεν: ειτε θέλουν να τον Ιδούν εις τέσ έθλον πλέον, τρεις ήσαν οι Σωμαφύλακες τουΔουμά πάππου. Ότερος έδαι βήξας.

ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ
Χθές έδωσε έν τώ «Παρισσαφ» την χιλιοστήν τρίτην του διάλεξιν ο κ. Παφνοτίος Κοντίδης, μετά τσοσάντης έμβροδέας άνατύξας τό θέμα του, ώστε δολόκληρον τό άκροατήριον έκφραμάθη από τα χέλη του και δεν έξεκολλούσε εκείθεν. Κατότιν τούτου θα ύποστη σήμερον έχχειλουν προς άπελευθέρουσι των χειλών του. Γρ. Κασμάτης

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Ερωτευμένον Διαβητικόν. — Προς Θεού, κύριε! μην έκδέτετε την ζωήν σας εις κίνδυνον. Δεν ξεύρετε ότι εις τούς διαβητικούς άπαγορεύονται τα ζαχαρώματα; Αφροδίτην. — Άνοφελές ν' άποκαλύψετε εις τον μνηστορη σας, ότι τό στήθος σας εινε από καυτούσι. Θά έλθη πάντοτε ή στιγμή πού θα τό μάθη. Τότε όμως θα είσθε νυμφευμένη και δεν θα έχη πλέον σημασία.

ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΣΤΙΧΟΥΣ ΤΟΥ ΙΝΑΟΥ ΒΑΣΙΣΤΑΡΟΒΟΥΒΑ
Γιά σένα, ζώ, για τό ύπάχχω, ο γλυκειά μου Ρατανέ. Όταν σκεφθώ πως έστο και για μία στιγμή μπορώ να σε χάσω, σε τό άφρο της καρδίας μου, με πιάνει άμέσως σκοτοδίνη, δια γίνονται μαύρα μπροστά μου, και χαλάω ένα κουτί σιρίτα μ' έν τήχη και σκοντάπω πουθενά. Χθές σε είδα σ' όνειρό μου. Μ' εκύταξες κι' ή μάτια σου ήταν τόσο σουβλήρη πού νόμιμα πως χίλιοι μεταλωματηδες με τραπούσαν με τα σουβλή τους. Μ' έπιασε όγιοσ! Έσερμηνά τό μέλι μου! Έγνα όχρός! Ηλια όμως κακαποία Πινκ και άμέσως άπέκτησα δύναμη, χρώμα και νεύρα! Ο γλυκεία μου άγγελε! Μη μου άγνήση την καρδιά σου, μη με ποτίξης με τό δηλητήριο της περιφρόνησης. Σε λατρεύω. Και ή λατρεία μου εινε τόσο μεγάλη πού μπορώ σε μιά μόνη σου χειρονομία να πάρω ένα καλάθι και να πουλάω φρούτια άπόπικα! Ο τσάκα-τσάκας έδω-ω-ω... Μετάφρασις Γ. Σπ.

Τρι - Καίριος
Σ. Σ. Τό όπό τον κάτω τίτλον και την άνω ύπογραφην σκαλάθημα ήρχισεν ώς άρδρον άλλα κατέληξεν εις χρονογράφημα. Τόσφ τό καλλιτερον, διότι κερδίζομεν χρώον.

ΚΟΣΜΙΚΗ ΣΥΓ-ΚΙΝΗΣΙΣ

Χθές παρετέθη φασκομήλον-μέ-ρούμ παρή τη κομήση και τώ κομήτη κ. κ. Σινατοβλάσταφ. Διεκρινάμεν τās κυρίας και τούς κυρίους Παντζεχοσulan Ταραμί, Έθανθιαν Ταρπι, Φεβρονίαν Γιάτσου κλ. Η δεσποινίς κόμμησα έπαίξε με ύπεροχον μαρτίο και τσουσε ρομβίαν, ο δε ποιητής κ. Τρόμιος Φιλλύρας άπήγηλε τό ποιημα κ. Έπο τάς Φιλλύρας, τό γνωστού μικροβιολόγου Άλφρόνσου Κάφρου.

Μεγάλη προσεσπερίς χθές μετάνο μεσοκύντιον εις τό μέγαρον τό συλλόγου των άτυχησαντων συζύγων. Όλα τα μέλη έχόφουσαν μελωδικώς τον χορόν του ταψιου και τον πεντοζάλην. —Ποιητικώτατή ή προχθεσινή έορτή του σοματείου των άλιέων. Έδόθη εις τās άκτάς του Παλμού Φαλήρου, όπου εκτός των άλλων έχορευθή και ο γραφικός χορός Τράτα.

Μετ' άφάτου θλίψεως άγέλομεν τούς γάμους του καλλίστου νέου κ. Έργένη μετά της νεαρωτάτης και άρροτιον γεροντοκόρης κυρίας Σκυλλοδόντη. Εις τούς νεονύμφους εύχόμεθα βιον μακρόν και ταχύ διαζύγιον.

ΑΙ ΕΙ-ΔΥΣΕΙΣ ΜΑΣ

Υποτίμησις του κράτος. Χθές περί την 3ην μεταμεσοκύντιον συνελλήθη υπό του κ. Γάσπαρη ή παζιμαδό Άλήθεια, διότι περιεφέρτε εις τούς δρόμους γυμνή. Θά παρατεμφθ ή εις δίχην επί προσβολή των δημοσιών ήδών.

Μεγά διπλωματικόν σκάνδαλον. Εις τούς δικαστικούς κύκλους όμιλου με λέξεις συγκεκαλυμένας — ένεκα του ψύχους — περί μίξ καταχούτιον συνωμοσίας, εις ήν γέμεται ο στρατιωτικός άκόλουσος της ένταυθα πρεσβείας της Παοσταγίας, ή όποια δεν πρέπει να συγγέται ποσώς μετά της γονίας παπαλαβί. Εις την βαλίτσαν του έν λόγω άκόλουθου, του όποιου μίξ άππορευθήναι να δημοσιεύσομεν τό όνομα, άνεκαλύθησαν πεπονήφουδες μεγάλον διασάσειον, ειδικώς έν Παοσταγία κατασκευασθείσαι.

Έκ των διεξαχθεισών δ' ανακρίσειον άνεκαλύθη ότι ο άπαλιος συνωμοτής ειχε σκοπόν να σκορπίσας τās πεπονήφουδας αυτάς εις την Βουλίην, δια να πατήσουν έν' αυτών οι Υπουργοί, να γλυστορήσουν, να πέσουν και ούτω να προκάλει πτώση της Κυβερνήσεως. Έγκυμονούναται και άλλα συλλήψεις γυναικών.

Επι του πισστηριου. Δίποτος, Ο. (Τηλεφωνικός μέχοι Λονδίνου, εκείθεν ταχυδρομικός μέχοις Άρσας, εκείθεν τηλεγραφικός μέχοι Βλαδίστοφ, εκείθεν αυτοκνητικός εις Ν. Ύόρκην και εκείθεν προφορικός ένταυθα). —Οδέν νεότερον.

Υπό του πισστηριου. Π. Φάληρον, (Έντεν). —Μού χροεσάτε ένα εικοσιπενταρικο έδω και τρεις μήνες από ούσικ, πού ήπατε με την ματρεόσασ, εις την όποιαν εκάνατε τον εκάτομωροχόν. Στείτε μου τό άμέσως, γιατί θα σίς καταγγέλω. Δέν ντρέπετε: Τό Γκαρσόνι

Σ. Π.Τό άνωτέρω δεν ήτο τηλεγράφημα προς δημοσίευσιν, άλλα σημείως προς άναγνώστην έκτακτην μας. Ητο άσφα όμως πλέον, όταν άνεκαλύθη τό λάθος. Το φάλλον ειχεν έκτυπωθή και μόλις αυτήν την ύποσημείωσιν ήδηνήθημεν να προσθέσομεν.

ΔΙΑΓΚΩΝΙΣΜΟΙ

Επιθυμούντες να διασεκάσωμεν τό άπειροελάχιστον αναγνωστικόν μας κοινόν, προκηρύσομεν τον έξης περιστοιδαστον διαγωνισμόν: Κάθε ποτε πλύνον τα πόδια τον οι νεόπλουτοι; Εις τās άπαντήσεις δέν να έσομκλειται και όλίγη κολώνια δι' ενοήσιους λόγους. Βραβεία δέκα, είκοσι, και τριάντα χιλιάδων δραχμών. Δέν να σημειώθη, χάριν πρωτοτυπίας, τα βραβεία δέν θα δοθούν έκ μέρους ήμων προς τούς λύτας, άλλ' έκ μέρους των λυτών προς ήμ' ες. Έμπρός λοιπόν.

Η ΕΠΙΦΥΛΛΕΜΑΣ

ΜΕΤΑ ΕΝΕΤΟΣ (Συνεία έν τώ περυσινού) και έμεινε άπνοως. Μεθ' ο έφρεθεις ύπτιως, συνέλαβε την φίλην έκ του λαμού και έσπαγγάλλισεν αυτήν φιλομειδώς. Τούτο κατεπράτη την ώρααν Κλημεντίνην, ή όποια, άποσπασα τās τρίχας της περρούκας της, ήνοξε τα ότα της και ειπεν ένδοφλεβίως: «Ω, άπιστε, εάν έχουν ήδεσμένη τα δάκρυα πού έχουσα για σένα, θα έλιετο τό ζήτημα της ύδρεόσεως των Άθηνών». Άλλ' εκείνος έβρούλωσε με βουλοκέριον τούς ρουθώνας του δια να μη ακούη και πάραυτα άνοίξας τό κρανίον του και δύο εισήλθεν έντός αυτού και άμέσως εκομήθη έμβροταί δια Ράσους πρόσφυγας.

ΜΙΚΡΑΙ Γ ΓΕΛΟΙΑΙ

Ζητείται φρονιότητα δια τούς καρπούς της κοιλίας της κ. Κανθαρίδου. —Πωλούνται σφαιρα δια πολύκορα (μυθιστορήματα). —Χαραδική γηρα ένοικιάζει την χειρα της εις ζένον κύριον. —Ένοικιάζεται βιτρίνα καταστήματος κατάλληλος δια δοματιον ήπνου. —Υπνοικιάζεται τό έν ήμισυ θελπητικής συζύγου, της όποίας τό έτερον ήμισυ ανήκει εις τον συζύγου της. —Ζητούνται χροήματα δια καινονύξ πορτοφολίου. —Κοιλεπίδομοι δια φαγάδες. Σπεύσατε, σπεύσατε! —Παρθένος άπόλεσε την τιμήν της εις τό Ζάππειον. Ο υδών άμειφθήσεται γενναίως. —Πωλείται σκόνη για τό δόντια. Απειθυνήθη εις τούς Άθηναίους δρόμους. —Η σχολή των Καλογραιών ζητεί μαθητριάς προς έξαγωγήν εις Γαλλίαν. —Γαλατίς ζητεί συνεταιρον δι' ύδραυλικάς έργασίας. —Ζητούνται φιλανθρωπικαι έμβροταί δια Ράσους πρόσφυγας.

MARIE CORELLI

ΝΤΟΛΟΡΕΣ

ΜΕΤ. ΕΚ ΤΟΥ ΑΓΓΛΙΚΟΥ ΥΠΟ Δ-ΙΑΣ ΑΛΕΞ

18 (Συνέχεια εκ του προηγούμενου) 18

—Σὺ δῶδ, Λοβίτσα ἔβλεπες! εἶπεν ὁ Γκάλντιμα ἐξηγουμένως, ἐνφ συγχρόνως ἐσηκώθη- κεν ἀπὸ τὴν θέσιν του. Τὶ θέλεις καὶ ἤλθες, ἀφοῦ ξέρεις ὅτι δὲν μὲς προέβει καμμίαν ἐχάριστον ἢ ἐπικρασίαν σου;

—Αὐτὸ τὸ ξέρω, ἀπήνησεν ἡ ἀπαίσια γυνὴ βλέπουσα τὴν τρομαγμένην ὑπηρετρίαν καὶ τὴν ἐκπληξὴν τὸν ξένον. Ξέρω πὼς σὰς καὶ εἶνε κακὸν καὶ μὲ βλέπετε, καὶ μάλιστα σὲ σιγμὴν ποὺ ὀργάζεσαι. Ἐν τούτοις ἐγὼ ἤλθα γιὰτὶ δὲν σὲ φοβούμαι, Ὅκαρ Γκάλντιμα. Καὶ, δὲν φοβούμαι ἐν πάσῳ τὸ πόδι μου σὲ καταρμένο σπιτί σου καὶ ἤλθα ν' ἀπαίτησά ἐκ νέου καὶ μὸς δῶσες τὸ παιδί τῆς πεθαμένης κόρης μου! Ἄν ἀρνήθης καὶ αὐτὴ τὴ φωνή, θὰ ἐπιταλωθῶ τὴν κατάρω τὸ Θεοῦ.

—Διάρθε! αὐτὸ ὑπερβαίνει τὰ ὅρια, ἀνέκραξεν ὁ γέρονας μὲ μολίς συγκρατούμενον θυμόν.—Σὺ εἶπα χίλιες φορές, ἀνόητη γυναι- κί, ὅτι ἡ ἐγγονή σου δὲν εἶνε οὐκράβα. Ἐδῶ εἶνε καὶ πάρε τὴν μαζύ σου ἀν ἄλλῃ νὰ ἐλ- θῇ—καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν Ρίτταν.— Πλησιάζεις, κόρη μου, ἐξηκολούθησε, καὶ ἀ- πάντησε ἐδῶ ἐμπρός εἰς τοὺς ἄλλους, θέλεις νὰ πᾶς μαζύ σου;

—Οὔτε ἐγὼ οὔτε ἡ κυρία σου σὲ κρατοῦμε χωρίς τὴ θέλησί σου.

Ἡ Ρίττα ἐσήκωσε τὸ σγουρὸ τῆς κεφαλῆς μὲ τὰ μαῦρα πυκνὰ μαλλιά καὶ ἐκτύπησε προ- κλητικὰ τὴν γραιάν.

—Νὰ ἐλθῶ μαζύ σου! ἀνέκραξεν ἐξαλλος. Ἐβέβαια, νομίζεις, πόσο ἐκακοματαγερίζεσαι τὴν μητέρα μου; Γορὰ μάλιστα, ποὺ ἐτόλ- μησας νὰ ἐλθῆς ἐδῶ εἰς τὸ σπιτί αὐτοῦ ποὺ δὲν εἶσαι ἀξία νὰ παῖρας τὸ πόδι σου! Ἐπέ- θανες τὴν μητέρα μου καὶ θέλεις νὰ πεθάν- ης καὶ ἐμένα; ἀλλὰ εἶμαι εἰς ἤλικίαν νὰ κά- νω ὅ, τι θέλω καὶ προτιμῶ νὰ πεθάνω παρὰ νὰ ἐλθῶ μαζύ σου!

—Bravo ma petite! C'est bien dit! — καὶ ὁ Δυρρέ, ποὺ ἐθαύμαζε πάντοτε τὴν ὤ- ραιαν συμπεριεπὴν, ἐκτύπησε τὰ χεῖρά του μ' ἐνθουσιασμόν.

Ἡ Λοβίτσα τοῦ ἔριξε μίαν ἀγρία ματιὰ καὶ ἀπευθύνθη πρὸς τὸν Γκάλντιμα:

—Αὐτὴ εἶνε ἡ τελευταία σου ἀπάντησις; τὸν ἤρρωσες.

—Μὰ τὴν Βαλχάλλα, εἶσαι τριπλή! ἀπή- ησεν αὐτὸς. Δὲν ἄκουσες τὴν ἀπάντησιν τῆς ἐγγονῆς σου; Τὶ μὲ ξαναρωτᾷς;

—Δὲν ἦτο ἡ Ρίττα ποὺ ὠμίλησε, ἀλλὰ ὁ διάβολος ποὺ κρύβεται μέσα της!—καὶ ἡ γορὰ μάλιστα ἐβίασε νὰ εἶθῃ τὴν Ντολορες διὰ τὸ βλέμματος καὶ τῆς εἶπε μὲ τόνον φωνῆς ἄ- γριον:

—Εὐῶ, πιστεύω, μὲ γνωρίζεις καλά. Μὲ εἶδες καὶ ἄλλῃ φορὰ.

—Ναί, ἀπήνησεν ἡ Ντολορες μὲ τὴν συνη- θομένην τῆς γλυκύτητα: σὰς εἶδα πολλές φο- ρές καὶ λυπόμουνα γιὰ αὐς.

—Ἐλυπόσουνα γιὰ με; Καὶ γιὰ τίὸ λόγο;

—Μὴ τῆς ἀπαντᾷς, παιδί μου, δέχομαι ὁ Γκάλντιμα θυμωμένως ἄλλ' ἡ νεαρὰ κόρη ποὺ εἶχε πονετικὴν ψυχὴν, ἀκούμητος ἐκτεντικὰ τὸ χεῖρ τῆς εἰς τὸν βραχίονα τοῦ πατρὸς της καὶ εἶπεν εἰς τὴν γραιάν Λοβίτταν μὲ τὴν ἰδίαν γλυκύτητα:

—Σὰς ἐλυπόμουνα πάντα, γιὰτὶ φαίνεσθε τόσο ἐρημὴ καὶ λυπημένη. Αὐτὸς ἴσως εἶνε ὁ λόγος ποὺ θυμώνετε πάντοτε μὲ ἄλλους. Ἐ- πεῖτα, γιὰτὶ θέλετε νὰ μὲς πάρετε τὴν Ρίττα, ἀφοῦ ξέρω καλά πὼς μαλώνετε διαρκῶς ὅταν εἰσθῆτε μαζύ;

—Κόρη τοῦ Σατανά! ἀνέκραξε τότε ἡ Λο- βίτσα μ' αἰφνιδίαν ἐξανίον καὶ ἕνα βλέμμα μίσους συνόδουσε τὴν φράσιν της—ἐνφ ὁ Λώ- ρημα καὶ ὁ Ἐργικτον ἐπετάχθησαν ἀπὸ τὴν θέσιν τους, ὡς ἐκ συμφώνου, ἐτοιμοὶ νὰ ὀρ- μήσουν, ἀλλ' ἡ νεανίς τὸς ἐσταμάτησε μὲ ἕνα ἐπιτακτικὸν κίνημα τῆς χειρὸς.

—Κατηραμένο πλάσμα! ἐξηκολούθησεν ἡ ἀπαίσια γορὰ. Γέννημα τοῦ Ἄδου, ποὺ τρέ- χει φοριὰ εἰς τῆς φλέβες σου καὶ ὀχι αἷμα, νὰ εἶσαι κατηραμένη! Ὁ ἔρος σου νὰ ἀηδιά- ζῃ ὄλους τοὺς ἀνδρας, τὰ φίλια σου νὰ φέρ- νουν δυστυχία εἰς ὅποιον τὰ δίδεις καὶ νὰ ὑποφέρῃς εἰς τὴν ζωὴ σου ὅ, τι ὑπέφερα καὶ ἐγὼ εἰς τὴν ἰδίαν μου. Ἐπικλοῦμαι τὸν Θεόν καὶ αὐτὸς θὰ ἐισακοῦσῃ τὰ λόγια μου.

—Υψος τὰ χεῖρά τῆς μ' ἕνα ἀγριον κίνημα καὶ ὄστερα ἐγύρισε, χωρίς νὰ κυττάξῃ κανένα, καὶ εἶπεν:

—Ὅλοι ἐμειναν σὰν κεραυνόπληκτοι καὶ μόνον ὁ Γκάλντιμα ἔκαμε νὰ ὀρμηθῇ ἐναντίον της, ἀλλ' ἡ Ντολορες ἔτρεξε καὶ τὸν ἠπτό- διασε.

Ἐργικτον ἐπλησίασε καὶ αὐτὸς καὶ ἡ νεαρὰ κόρη τοῦ ἔτεινε τὸ χεῖρ συγκεκλιμένη, ἐνφ τὸ προσώπον τῆς ἦτο κλυμὸν.

—Α! φίλε μου! τὸ ἐνθουσιασθῆς. Σὰς φαί- νομαι ν' ἀξίζω ὅλα αὐτὰ;

Ἡ νεαρὰ κόρη δὲν κατῴρθησε ν' ἀ- παντήσῃ ἢ καρδιά του ἐκτυποῦσε δυνατὰ. Ὡ! καὶ πὼς ἐβλέπετο ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ τὴν σφίξῃ εἰς τὴν ἀγκαλίαν του καὶ νὰ τὴν παρηγορήσῃ μὲ θερμὰ φιλία, ἀλλὰ ὁ πατήρ της τὸν ἐπρόλαβε καὶ τὴν ἐδέχθη εἰς τὰς ἀγκάλας του.

—Μὴ φοβίσαι, μικρούλα μου, τῆς εἶπε μὲ στοργὴν. Ἄλλοιμον ἂν ὁ Θεὸς ἔκτυπος δυνατὰ, κακίς τὸν ἀνθρώπον. Ἡ πίστις σου σὲ δι- δάσκει ὅτι ἡ ἡμέρα τοῦ Θεοῦ εἶνε ἀγριονος φρονός τὸν ἄνθρωπον ἀλασμάτων. Λοιπὸν ἐσέ, ποὺ εἶσαι ἐνας ἀγγελος, δὲν μπορεῖς παρὰ νὰ σὲ φυλάτῃς πάντα ἀπὸ κάθε κακῶ! Ἔλα, ἀγάπη μου, κυττάξέ με γιὰτὶ καὶ χα- μωλέλασ νὰ τὰ ξεχάσουμε ὅλα...

Ἡ Ντολορες ἐκίνησε τότε τὸ ξανθὸ τῆς κε- φαλάκι καὶ, κατὰς ἀντίκρουσιν τὰ μάτια τοῦ Φιλίππου προσηλωμένα ἐπὶ τῆς, ἐταρβή- χθηκε ντροπισμένη ἀπὸ τὴν πατρικὴν ἀγα- λῆν τὴν ἰδίαν σιγμὴν ποὺ ἡ Ρίττα ἐτρέχε κλειούσα πρὸς αὐτήν.

—Τὴν γορὰ μάλιστα! τὴν ἐλεεινὴ! εἶπε μὲ ἀγανάκτησιν. Ὡ! δὲν θὰ τὴν συγχωρῶ ποτέ! Ὅσο συλλογίζομαι ὅτι εἶχε τὸ θράσος νὰ καταρῶσῃ σὲ! Ἀγαπημένη μου!—Ἐγὼ νά- τισε μπροστὰ εἰς τὴν νεαρὰν τῆς κυρίας καὶ ἤρασε νὰ τῆς φιλή μ' εὐλάβειαν τὰ χεῖρα, ἐνφ ἡ Ντολορες τῆς ἐχάιδεσε τὰ σγουρὰ τῆς μαλλιά.

—Καὶ ὁμως, εἶπεν ὁ Γκάλντιμα, λιγάκι συλ- λογιόμενος, δὲν ἦτο πάντοτε εἶτι ἡ Λοβίτσα ἔβλεπε. Τὴν ἐνθυμοῦμαι μικρὴν, ποὺ ἐπαί- ζαμε τόσους φορές μαζύ καὶ δὲν ἐφαίνετο ποτέ νὰ ἔχη κακὸν χαρακτήρα. Ὁ γάμος τὴν κατέ- στρεψεν. Ὁ ἀνδρας τῆς ἦτο ἕνας ἐλεεινός, ἕνας μέθυσιος ψαρᾶς, ποὺ ἐπίνευε μαζύ μὲ τὸν ἀντρα τῆς κόρης τῆς, τὸν πατέρα τῆς Ρί- ττας. Δὲν ἔκλαψε καὶ πολὺ γιὰ τὸν διπλὸ αὐτὸ θάνατον καὶ τέσσαρα χρόνια μετὰ τὴν γέννη- σιν τῆς Ρίττας ἀπέθανε καὶ ἡ κόρη τῆς ἀπὸ αἰφνιδίον θάνατον καὶ εἶτι ἡ Ρίττα ἐμεινε μόνη μὲ τὴν γιαιὰ της. Καλὰ δὲν τὰ εἶπα, κόρη μου;

Ἡ Ρίττα ἐνευσε καταρατικῶς.

—Κατὸν ἐξηκολούθησεν ὁ Γκάλντιμα, ὅταν ἡ Ντολορες ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὴν Γαλλίαν, τυ- χαίως συνήνησε κάποιον τὴν Ρίτταν καὶ ὄλους παραδόξως ἐγεννήθη μία τέτοια συμπάθεια μεταξὺ τῶν δύο κοριθίων, ὥστε, χωρίς νὰ σὲς τὰ πολυλόγη, ἡ Ρίττα μὲς ἐπαρκαλέσθη εἰς τὴν προσλάβωμεν ὡς καμαριέραν τῆς Ντο- λορες.

Ἐξεδέχθηκα καὶ ἐμείναμε τόσον εὐχα- ριστημένοι μαζύ τῆς ὥστε μὲ μεγάλη μα- λή θὰ τὴν ἀποχωρίζομασε. Ἡ γορὰ ὁμως νομίζε ὅτι κρατούσῃ δὲ τῆς βίας τὴν ἐγγο- νὴν τῆς καὶ μὲς κάνει διαρκῶς σκηνάς.

—Ἐτοὶ λοιπόν, εἶσαι ἐγγονὴ μάλιστα γι' αὐτὸ εἶσαι καὶ σὺ μία μικρὴ νεράιδα, εἶπεν ὁ Δυρρέ καὶ, ληρομὸν τὴν ἐθιμοτυπίαν, ἐ- θώπησε τὸ ῥοδίνον πρόσωπον τῆς Ρίττας, ἡ ὁποία ἐκοκκίνουσε εἰτε ἐξ ἐντροπῆς ἢ καὶ ἐξ εὐχαριστίας.

Ὀμίλησαν περὶ διαφόρων πραγμάτων ὕστε- ρα καὶ ὄλοι ἐφαίνοντο εὐχαριστημένοι καὶ εὐ- θύμοι, μὴ ἐξαιρουμένου οὐδέ τοῦ Λώρμα, ὁ ὁποῖος κατῴρθησε νὰ κρύβῃ τὸν πόνον του καὶ νὰ φαίνεται πάντοτε εὐθύμος.

Μόνος ὁ Φιλίππος ἐπέτετο συλλογιόμενος καὶ ἕνα μεγαλὸν πρόβλημα τοῦ ἐβασάνιζε τὴν ψυχὴν: Ἀρὰ γέ, θὰ ἐδέχετο τὴν πρότασιν του; Καὶ ἂν δὲν τὸν ἠγάπα; Ἀν τὴν ἔχανε γιὰ πάντα;

—Ἐ, Φίλιπ!—τοῦ ἐφῶταξεν ὁ Τζῶρτζ τί ἐπαθεῖς φίλε μου; δὲν εἶνε καιρὸς γιὰ ρεμ- βασιμὸς τώρα.

—Ἀλήθεια! τὶ ἔχετε κύριε Φίλιππε, ἐπρό- σθεσε καὶ ὁ Γκάλντιμα φαίνεσθε πολὺ κου- ρασμένοι. Μήπως σὲς κρατοῦμε καὶ ἔχετε ἀ- νάγκην ἀναπαύσεως, ἀγαπητὸ μου;

Τὶ μαρτύριον ποὺ ἤσασ ὅλα αὐτὰ αἰ ἐρω- τήσεις διὰ τὸν δυστυχῆ ἐρωτευμένον. Δὲν ἦτο αὐτὸς ἱκανὸς νὰ φορῇ μάσκαν, ὁ- ποῖο ὁ φίλος του, καὶ ἦτο ἠναγκαλισμένος νὰ δικαιολογεῖται διαρκῶς διὰ τὸ ὕψος του.

—Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι εἶμαι λιγάκι κουρα- σμένος, εἶπε μ' ἕνα βερσιωμένο γέλιο, ἐνφ ἡ καρδιά του ἐκτυποῦσε δυνατὰ εἰς τὸ ἀντίκρου- σμα τὸν ματιὸν τῆς Ντολορες.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἡ ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Θὰ παρακαλέσω τοὺς ἀναγνώστας τὸν ὀ- ποῖον ἔργα ἔχουν ἐγκριθῆ, καὶ οἷς κ. Γ. Τοῦφ., καὶ μὴ βιάζονται. Τὰ ἔργα τὸν τὰ φυλάσσω τὸ σφραγίσθαι, σὰν τὰ μάτια μου. Τὰ ἔχω ὁμως ἀριθμῆσαι κατὰ τὴν σειράν τῆς ἐγκ- ρισίας των καὶ σύμφωνα μὲ αὐτὴν βαδίζων, δημοσιεύω ὅσα χωροῦν εἰς κάθε φύλλον. Ὅσα χωροῦν, διότι βέβαια δὲν εἶνε ὠστοῦ, οὔτε εὐχάριστον εἰς τὴν ὀλίγη τὸν ἀναγνώστην νὰ περιορίζω τὴν ἄλλην ἔλην τοῦ περιοδι- κοῦ, διὰ νὰ ἱκανοποιῶ τὴν ἀθροῖαν μερικῶν.

Ἐξ ἄλλου ὅσοι μοῦ στέλλουν ἔργα δέον νὰ ἐξομολογήσῃ τὴν ἄλλην ἔλην τοῦ περιοδι- κοῦ, διὰ νὰ ἱκανοποιῶ τὴν ἀθροῖαν μερικῶν. Ἐξ ἄλλου ὅσοι μοῦ στέλλουν ἔργα δέον νὰ ἐξομολογήσῃ τὴν ἄλλην ἔλην τοῦ περιοδι- κοῦ, διὰ νὰ ἱκανοποιῶ τὴν ἀθροῖαν μερικῶν.

Ἐξ ἄλλου ὅσοι μοῦ στέλλουν ἔργα δέον νὰ ἐξομολογήσῃ τὴν ἄλλην ἔλην τοῦ περιοδι- κοῦ, διὰ νὰ ἱκανοποιῶ τὴν ἀθροῖαν μερικῶν.

Ἐξ ἄλλου ὅσοι μοῦ στέλλουν ἔργα δέον νὰ ἐξομολογήσῃ τὴν ἄλλην ἔλην τοῦ περιοδι- κοῦ, διὰ νὰ ἱκανοποιῶ τὴν ἀθροῖαν μερικῶν.

Ἐξ ἄλλου ὅσοι μοῦ στέλλουν ἔργα δέον νὰ ἐξομολογήσῃ τὴν ἄλλην ἔλην τοῦ περιοδι- κοῦ, διὰ νὰ ἱκανοποιῶ τὴν ἀθροῖαν μερικῶν.

Ἐξ ἄλλου ὅσοι μοῦ στέλλουν ἔργα δέον νὰ ἐξομολογήσῃ τὴν ἄλλην ἔλην τοῦ περιοδι- κοῦ, διὰ νὰ ἱκανοποιῶ τὴν ἀθροῖαν μερικῶν.

Ἐξ ἄλλου ὅσοι μοῦ στέλλουν ἔργα δέον νὰ ἐξομολογήσῃ τὴν ἄλλην ἔλην τοῦ περιοδι- κοῦ, διὰ νὰ ἱκανοποιῶ τὴν ἀθροῖαν μερικῶν.

Ἐξ ἄλλου ὅσοι μοῦ στέλλουν ἔργα δέον νὰ ἐξομολογήσῃ τὴν ἄλλην ἔλην τοῦ περιοδι- κοῦ, διὰ νὰ ἱκανοποιῶ τὴν ἀθροῖαν μερικῶν.

Ἐξ ἄλλου ὅσοι μοῦ στέλλουν ἔργα δέον νὰ ἐξομολογήσῃ τὴν ἄλλην ἔλην τοῦ περιοδι- κοῦ, διὰ νὰ ἱκανοποιῶ τὴν ἀθροῖαν μερικῶν.

Ἐξ ἄλλου ὅσοι μοῦ στέλλουν ἔργα δέον νὰ ἐξομολογήσῃ τὴν ἄλλην ἔλην τοῦ περιοδι- κοῦ, διὰ νὰ ἱκανοποιῶ τὴν ἀθροῖαν μερικῶν.

Ἐξ ἄλλου ὅσοι μοῦ στέλλουν ἔργα δέον νὰ ἐξομολογήσῃ τὴν ἄλλην ἔλην τοῦ περιοδι- κοῦ, διὰ νὰ ἱκανοποιῶ τὴν ἀθροῖαν μερικῶν.

Ἐξ ἄλλου ὅσοι μοῦ στέλλουν ἔργα δέον νὰ ἐξομολογήσῃ τὴν ἄλλην ἔλην τοῦ περιοδι- κοῦ, διὰ νὰ ἱκανοποιῶ τὴν ἀθροῖαν μερικῶν.

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

10 ΛΕΠΤΑ ΕΚΑΣΤΗΣ ΛΕΞΕΙΣ

Τρελοκόριτσα, ἀντάλλασσε ο. ρ. καὶ ἐ- ρωτικὰς ἐπιστολάς πανταχόθεν. Σκοπὸς ἱε- ρὸς. Προτιμῶ χίρας. Ὅποια γορὰ, ταχέως θὰ εὐχαριστῆθῃ. Γράψατε: ΜΑΥΡΟΣ ΒΡΥ- ΚΟΛΑΚΑΣ, Ναυτοφυλακὴ Ναύσταθμον.

—Χρυσὸν Βέλος, «Τιγρὸν», «Ρώσκη», ἐγγράφητε ταχέως. ΜΑΥΡΟΣ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ. —Καλικάτταρον. Σὰς ἔδωσα τὴν πρέπου- σαν ἀπάντησιν. ΜΑΥΡΟΣ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ. —Δεσποινίδες, ἀντάλλασσε ο. ρ. καὶ ἐρω- τικὰς ἐπιστολάς πανταχόθεν. Προτιμῶ Μπλο- σερβικόν. Γράψατε: «Ρώσκη», Ναυτοφυ- λακὴ—Ναύσταθμον.

—Νέος ἐγκαταλειμμένος δέχεται ἀντάλ- λαγήν ο. ρ. καὶ ἐρωτικὴν ἐπιστολάν. Σκοπὸς ἱερός. Γράψατε: «Τιγρὸν», Ναυτοφυλακὴ—Ναύσταθμον.

—Δέχομαι ἀλληλογραφίαν, Α. Β. Α., ρ. Γ. Ἀθῆναι.

—Ἰδετὴς νέος ἀντάλλασσε ο. ρ. καὶ ἐπι- στολάς μὲ νέας καὶ νέους, πανταχόθεν. Σκο- πὸς: Γνωριμία. Γράψατε: «Τρομερὸν Ἰππό- τιν», ρ. Γ. Κρέσταναι.

—Νεαρὸς μηχανικός (μηχανουργός) καλῆς αἰδέως καὶ ἐνεργὸς μορφώσεως, ἐργαζόμε- νος ἐν Θεσβικῇ, ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ νεαρὰς δεσποινίδας καὶ νεαρὰς χίρας εὐκατα- στάτους (μέχρις 25 ἐτῶν). Σκοπὸς ἱερός: ἀ- ποκαταστάσεως. Μετὰ τὴν ἀλληλογραφίαν, ἀντάλλαγή φωτογραφίαν. Ψευδῶνυμα ἀπο- κλειστικόν. Γράψατε: «Ἠλιάν Παχίνι, Μηχα- νικόν, Καφενεῖον «Οὐνεές», Ἰγνατίου 4, Θεσβικῇ.

—Νίνα. Σκοπὸς τελευταίου δημοσιευμά- τος σου καταχθόνιος διακρίνω ζηλοτυπία καὶ οὐχὶ ἀλήθειαν. Δὲν εἶμαι τόσο ἐυκόλο- πιστός... Σὲ οἰκτερῶ. «Ἀπαιστω πούλ», ρ. Γ. Κέρκυρα.

—Τρελλὴ Ἀθηνοπούλα. Γιατὶ ἡ ἐρέλλα σου μετεβλήθη εἰς μελαγχολίαν; Σὲ βλέπω τακτικά εἰς τὴν ὁδὸν Αἰόλου. Τί συμβαίνει; «Ο- νεῖρον».

—Ἄλτ! Ἀντάλλασσε ο. ρ. μὲ νέους καὶ νέας. Γράψατε: «Γκόλφ», Ἰσθμὸν—Χαλι- δικίης.

—Σὲ τῶσους καὶ τόσους τοὺς γουσταίρω. Σὲ σένα φάνηκε ἀγράμματος. Στρί, δεσποινίς ἢ κ. ΚΕ. Ἠλιὰς Γαμαρέλλος.

—Ἡ ΓΚΟΝΤ καὶ ἡ ΔΕΙΛΑ ἀντάλλασ- σουν καλλιτεχνικὰ ο. ρ.—Κοζάνη.

—Ἀντάλλασσε ἐρωτικὰς ἐπιστολάς μὲ δε- σποινίδας καὶ κυρίως πανταχόθεν προτιμῶ τὰς δεσποινίδας Θεσβικῆς, μέχρι 17 ἐτῶν. Κι- θαριστικός, ρ. Γ. Θεσβικῇ.

—Θερμῶς παρακαλῶ τὴν Δνίδα Ἐλενίτσαν Α. Α. ὅπως μὴ ἀλλάσῃ τόσο ἐυκόλως πο- λιτικὸν φρόνιμα. Σταμάτω.

—Ἀποφασίσα νὰ χαρίσω τὴν καρδίαν μου σὴν παρθένα, ποὺ θὰ τὴν κἀνῃ νὰ νοιώσῃ τὴν ἀδολὴν ἀγάπην, ζητῶ ἀλληλογραφίαν: Ψευ- δώνυμα ἀποκλειστικὰ. Γιάννης Βορέακας, ὀ- δὸς Σαλαμίνος 1.—Θεσβικῇ.

—Νέος 18 ἐτῶν, βυθισμένος εἰς τὴν μελαγ- χολίαν, γιὰ νὰ περῶν τὸν καιρὸν του, ζητεῖ ἐπι- στολὰς ἀλληλογραφίαν μὲ τῆς νεαίδες τῆς Ἐμμοσκίης καὶ τοῦ Ἀρσασίου. Γράψατε: Ἀχιλλεὶ Κομνηνόν, ρ. Γ. Ἐνταῦθα.

—Ἡ Κωνσταντινουπολίτις Α. Ρ. Τ. συστη- ματικῶς δὲν ἀπαντᾷ σὲς ο. ρ. Μπορεῖ νὰ μὲς πληροφορήσῃ, ἂν εἶνε κατσοὐλλέτικη; J. T. Zimbo.

—Ἀντάλλασσε αἰσθητικὰς ἐπιστολάς μὲ δεσποινίδας καὶ νεαρὰς κυρίας, μὲ ἀποκλει- στικὸν σκοπὸν τὴν ἀπόκτησιν φίλης. Εἰς ὅ- σας ἀλληλογραφήσῃ μαζί μου, ὑπόσχομαι ἠδονικὰς ἐπιλήψεις. Προτιμῶνται Χαλκίδας, Ἀθῆναι, Σμύρνη. «Ρωμαντικὸς Σενύτης», ρ. Γ. Χαλκίς.

—Α. Κ. Μὲ τὸ ἡλιοβασιλεῖμα, βασίλευε καὶ ὁ πρόλογος μὲς ἐλευθερῆς Ἀγάπης. Καὶ τὸ καράβι περῆσαν, γιὰ τὸ πολυτίμητον φε- ρτίο του, γλυστρά γοργότερον στ' ἀσημωμένα κύματα, γιὰ νὰ σὲ φέρῃ μακριὰ μου. Τώρα σκοτάδι!.. Νύχτα!.. Μὰ όταν αἰεὶον προβά- λουν πάλι ἡ φῶτες τοῦ ἡλίου χρυσὲς ἀστρί- δες, τὸ ἴδιον τὸ καράβι θὰ σὲ φέρῃ πάλι κον- τὰ μου, γιὰ νὰ σμίξωμε σ' ἕνα γλυκὸ ΑΙΩ- ΝΙΟΝ σφικταγκάλασμα! ΕΙΔΩΛΟΔΑΤΡΗΣ.

—ΔΕΥΚΗ ΝΩΤΕΡ μὲ καὶ μαθήρ, πῶχεις κάλλους...θεῖκο, ἔχει μέρος τὸ μουσεῖο τῶ... ἀρχαιολογικὸ. ΓΥΜΝΑΣΙΟΝΑΙΣ.

—Ἀντάλλασσε κάρτες πανταχόθεν. Δευκὸς Κρίνος, θυρὶς 10, Γραφεῖα «Σφαίρας».

—Τελεόφοτος Γραμμασιὸν αἰτεῖ ἀλληλο- γραφίαν μὲ μαθητριάς. Γράψατε: Κ. Φ. Π., ρ. Γ. Ἀθῆναι.

—Ρωμηοπούλα. Τώρα π' ἀνδύθων λουλοῦ- δια καὶ πραινίζων φύλλα, Ρομηά μου τῆς Ἀνοξείως, τὴν πρώτη ἀνατροχίλα ἔλα νὰ τὴν ἐννοήσωμε ἐκ κάποια ἔρημ Villa... Πληρο- φορία κατ' ἐκἀστην 8—11 ἴσος Λόγος τῆλ.) τῶν Ρουφ.—Λοχίας Γ. Κ.

—Αἰσθητικὴ «παραπονοῖα μου». Θέλω νὰ μοῦ γράψῃς. Ἐγὼ ποῦ νὰ σοῦ γράφω; Α. Ἀγρινίος.

—Ἀντάλλασσε ο. ρ. καὶ ἐπιστολάς ἐρω- τικὰς καὶ μουσικοπαθῆς, μὲ δίδας. Προτιμῶνται Ἀρσασίαιδες Πατρισιὸν καὶ Βοτανικόν. Χρῆσις Ἀργέντης ρ. Γ. Ἀθῆναι.

—Ἀντάλλασσε πανταχόθεν. Μίμη Μπιρμπά- κων, Γύθειον, διακόπτω «Ταπεινὸς Ἀστὴρ» ρ. Γ. Ἀθῆναι.

—Γιατρέ, σ' ἐγνώρισα ποῖος εἶσαι ποῦ ζη- τεῖς τὸ ψευδώνυμόν μου. Ἀλλὰ δὲν μὲ συμ- φέρει νὰ ἀντάλλασσω Πειραιά καὶ Ἀθῆναι. «Κόρη τοῦ Βοσπόρου».

—Κορίτσια! Ἀντάλλασσε ο. ρ. καὶ ἐρω- τικὰς ἐπιστολάς πανταχόθεν. Σκοπὸς ἡ φι- λία. Ἀπαντᾷ ταχέως. Γράψατε: Τελώνιον τῆς Πονηρίας, Ναυτοφυλακὴ—Ναύσταθμον.

—Ross WILBUR. Πράγματι μὲς ἐπροξεν- νήσατε τὸν γέλωτα, μὲ τὸ ἀνάστητό σας.— Φυλάξου, διότι θὰ κηρύξω ἀπεργία αἰ σι- δη

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

Τὰ ραβασάκια τοῦ Μπρούση

Περδίκω μ' π'λι μ'
Μέτουπον, Ταυ-ταῦ
τρία κι μ'σό.

Ἐκανα προέλασ'
στου Ἀφιόν - Καραχιο-
σάρ, ἀπ' πότ'σμαν
τὸν Κιμάλ ἀφιόν' κι
βιτριόλ'. Δὲ μ' ἄρεγε
μαδὲς ἢ Μπρούσσα,
κιὰτ' ἔχ' οὐλου τουρ-
γάλις χουντρομπάλ-
τις κι ἄνταβράντ'στις,
κι' ἰμένα, καθὼς ξέρ'ς,

μ' ἄρέσ'νι τὰ μινιόν, καλλῶρα σάν κι' ἰσένα,
π' τὸν πάσα ἕνα μπράτσου ζ'γιάτ' δέκα οὐ-
καδούλις. Ἰδῶ ἔχ' κὰτ' ἀρμινουπούλις, αἶ οὐ
ἐρ'μους, χὰθ'κα! λεκούμια συγγιανὰ εἶνε οἱ
ἀφ'λοτ'μεις, κι' ἀν πῆς δὰ κι' γιά τ'ς ἰβραι-
ουπούλις, ἄστα κι' μὴν τὰ σιγκὰς ντιπ οὐ-
λότ'λα! Δίχους νὰ χάνου κι' ἐγὼ κίρῳ, τὰ
ψησα μι μίνια ἀπού δαυτίς, ἀπ' εἶν' χαψά
κι' σ'χόργιου, ἀδιφούλα μ'. Ἐχ' κὰτ' μάτια
μιγάλα σὰ πρικαμύδαλα κι' ἕνα στουματάκι
γλυκοῦ σάν καντιουζάχαρ'. Σὶ τ'ράει κι' οἱ
ματιές τ'ς οἱ σφάζ'νι σάν κι' νάεινι γιαταγά-
νια, σ' κραίν' κι' οἱ πιάν' τοῦ γλυκὸ σ'. Σάρα
τ' νουματίτ'νι κι' γιά σάρουμα εἶσι μπρουστά
τ'ς. Κι' ἀπὲ καλόβουλ' ἢ χαψαρή κι' πουνό-
ψυχ' ὅσων κι' νὰ πῆς. Μὶ τ'ν πρῶτ' ματιὰ μ'
ψωμουγέλασι, μὶ τ' δευτέρῳ μ' ἄφ'κι νὰ βάλου
χέρ', κι' μὶ τ'ν τρίτ' κι' τελειφταία ἔπεισι σ'
ἀγκυλιά μ' κι' τώρα περνάμι ζουή χαρισάμεν'.
Μητροσύκιους, μ' λίεσι, σ' ἀγαπικούς. Ἀμ κι'
ἰγῶ, οὐρὲ γκουμενίκους, σ' ἀγαπικούς πιότερου
ἀπ' τὴν Περδίκους, τουθόπι μὶ βασανίτ' ἀ-
δικούς κι' παραλόγους τοῦ σταμπίκου τ'ς. Θέ-
λεις νὰ γίνης ἀντρίκους μ'; μ' ματαλίεσι αὐ-
τίν'. Δὲ με λιέν' Ἀντρίκου, Μήτρου μὶ λιέν',
τ'ς ἀπουκρίνουμι γὼ κάνοντας πῶς δὲ νου-
γάου. Κάλλιου νὰ σὲ λιέν' Μιμίκους. Κι' ἔσο' μὲ
φιλικούς κι' τ' ἀπουδέλ'πα, γένεται πῶσα βράδ'
ἢ νύκτα τ' Μάμαλ', καταλαβαρδίκους;

Ταῦτα κι' μένου. Γειά σ'κι' ἀντίου μ'
Μιμίκους Κορυγάλους

Τὰ ἐρωσιόδια τοῦ Γιακουμῆ

Ο Κ. ΚΤΗΝΙΑΤΡΟΣ

Ἔσκασα ἀπ' τὸν καῦμῳ κ' ἔδρωσα ἀπ' τὴ λύπη
γιατ' ἢ Κατινίτσα μου ἔπαθ' ἀπὸ γρίπη.
Ἄφου! ἅγιε Σίμο μου, δός της τὴν υἰεγία της
γιατὶ τώρα ὁ φτωχὸς πῶς νὰ πάω κοντὰ της;
Τὰ προχτές τὴν πήραμε μέσα σ' ἐν' ἀμάξι
καὶ με προσοχὴ πολλή μὴμπως τὴν τραντάξῃ
ψάχαμε ὀλημερίς στὴν Ἀθήνα γύρα
νάβρουμε γιατροῦ φτηνὸ ἀλλὰ καὶ με πείρα...
Ἄφουτα! ρωτήσαμε γύρω στὴν Ὀμόνοια
καμμὶ ἄ δεκαριά γιατροῦς ποῦναι ἀπὸ χρόνια,
κι' ὄλοι, Παναγίτσα μου, εἶσι σὰ δαιμόνιοι,
εἶπαν στὴν Κατίνα μου πῶς δὲν τὴ γλυτώνει!
Ἐάνφου μᾶς πηγαίνουνε σ' ἕνα γέρον ὅπου
γιατρεύει μονομερίς τὸ κακὸ τ' ἀνθρώπου.
Τὴν τηράει ὁ γέροντας, τὴν τηράει καὶ πάλι
κὰτ' ἀπὸ τὴν πλάτη της κι' ἀπ' τὴν ἀμασχάλη
κ' ὕστερις μοῦ λέει κρυφὰ μὴμπως τὴ λυτήσῃ:
— Ἄν πεθάνῃ αὔριο τότε δὲ θὰ ζήσῃ.

Ἦταν ἢ καρδοῦλα μου μαύρη ἀπὸ τὸν πόνο,
ἐκλαιγα κι' ἀπ' τὸν καῦμῳ ἀρχισα νὰ λυώνω..
Ἄφου! μέσ' στὸ λίγωμα καὶ μέσ' στὴν ὀδύνη
φώναξα κ' ἕνα γιατροῦ
ἀπ' τὴ Σαντορίνη.
Ἦταν τοῦ πατέρα μου
σπιτικός του φίλος
κι' ἄν μουλάρι ἀρρώσταине,
ἦ γατὶ ἢ σκύλλος
μονομιὰς τὰ γιατρεύει.
Ἔρχετ' ὁ καῦμένος,
βλέπει τὴ Κατίνα μου
κ' εὐχαριστημένος
λέει εὐθύς σ' ἐμένανε.

— Μὰ τὸ Κατινάκι
θὰ τὸ κάνα ἐγὼ καλά
πρὶν νὰ πῆς νεράκι.
Τὸ γιατροῦ ἀγκάλιασα
ἀπὸ τὴ χαρὰ μου
κι' ἀδειασα σιὴςφουχτεςτου
ὄλο τὸν παρὶ μου.
Κ' ἔτσι ἀπ' ὄλους τοὺς για-
ποῦχαμε γυρίσει [τρὸς
μόνο ὁ κτηνίατρος
εἶπε πῶς θὰ ζήσῃ!

Ο ΓΙΑΚΟΥΜΗΣ

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ (ΗΓΟΥΝ ΟΜΙΛΙΑΙ ΕΠΙΚΑΡΡΟΙ)

Ἦ μαριόλα
Πρωταπριλέα,
ἦπερ ἠγαγεὶς
τὰ ψέφημα
μεθ' οὐράν
καὶ περικαφαλαία,
τὸ ὁποῖον
χάρην ἀσθείων,
τὴν ἐπέπονθον κάγῳ
χθὲς τὴν παλαιοδουλέαν,
γίνας ρενδίκολον
ἐν τῇ γειτονέαν,
καὶ γὰρ ὕφ' ἐνὸς κορασις
μετὰ ροδοπαρείων
μα, οὐλάτων
εἰσάλην πρὸς ἐφρῆσιν
πρωσινοειδὲς
ἀλογάτων.

Ἄπτη γὰρ ἠπαμόνηρος, ὁσέμβας τοῦδιαβόλου,
ἰδῶσα ὅτι μοὶ ἐμβάνιζεν, ὑπεκρίνατο μετὰ δόλου
τὴν ἐρωτοκεκτυπημένην,
ὅθεν ἔληπον ἐπιστολὴν ἐπείγουμένην
ἐνδὲν μοὶ παρεῖχεν ρανδεβοῖν
εἰς τοῦ Σαπτείου τὰς ἀγελάς, κοινῶς βοῦν,
τὸ ὁποῖον
πρὸς ἀνθάλαξιν ἐρωτοπρεπὲς κουβενδῶν
καὶ φιλακίων.

Ἐπάγας δ' ὁ κουτὸς καὶ ἀναμῆνας ἐπὶ μάτην,
μὲ ξεπάγιασε ἢ ψυχραιμία π' ἀνάθημά τὴν,
ἀλλ' ἢ κορασις οὐκ προσήλθε ποσὸς
καὶ ὁ κόσμος ἐγέλει μετ' ἐμὲ σατυρικός,
τὸ ὁποῖον
τί τῇ ἐχρῶσταν νὰ με πρᾶξῃ γελοῖον;

Ὁ Ἀγκαθάγγελος

Περὶ σεβύματα ἀπὸ τῆ Πρωταπριλιά ΧΡΟΝΙΚΑ

Ὀλοφύχως ἐπικροτοῦμεν τὸν ὑπὲρ τῆς κα-
θαρευούσης ἀγῶνα τοῦ κ. γεν. γραμμα-
τέως τοῦ ὑπουργείου τῆς Παιδείας. Οἱ ἄλλιοι
χυδαῖσται διὰ βαρβαρισμῶν καὶ σολοικισμῶν
ἀκαθάρτων ὡς αἱ ἀθ'ναϊκαὶ ὑπόνομοι ὑπο-
νομεῖσται τὴν ἐθνικὴν ἡμῶν γλῶσσαν. Ἄλλ'
ἐπέστη ἢ σιγμῇ τῆς σκληρῆς τιμωρίας των.
Ἦ ψαλλίς τοῦ κουρέως τετροχισμένηθὰ πέση
ἐπὶ τῶν κεφαλῶν των. Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ μόνον
αὐτὸ, χρειάζονται ριζικώτερα μέτρα. Ἐφῶ
καὶ προτεινομεν νὰ συλληφθῶσιν ἅπαντες καὶ
νὰ ὑποχρεωθῶσιν εἰς ἐπιμελὲς ζύρισμα τῆς
γλώσσης των, διὰ νὰ παύσῃ οὕτω νὰ εἶνε
μαλλιαρή.

Ἐκαὶ ὁποῖα δι' ἐπιστολῆς των μῆς διατυ-
ποῦν αἱ γεροντοκόροι Ἀθηνῶν-Πειραιῶς καὶ
περικύριον. Εἶνε ὄντως ἀνεξήγητον πῶς ἢ ἐ-
πιτροπῇ τοῦ ἐφορτισμοῦ τῆς Ἐκατονταετηρί-
δος προβάσῃ εἰς τὴν τρεσφίν τόσοσιν ἀνδριάν-
των, ἐλησμώνησε νὰ φροντίσῃ καὶ περὶ τῆς
στέψεως τόσοσιν γεροντοκορῶν, αἱ ὁποῖα πολὺ
πρὸ τοῦ 21 ἀγωνίζονται γενναίως πρὸς ἀνεύ-
ρῆσιν γαμβροῦ. Ἀδικώτατον!

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Μὲ κόλασι στὰ μάτια σου
χωρὶς καρδιά στὰ στήθια
ἐσὺ ἔσαι κόρη μάγισσας
ποῦ λένε στὰ παραμύθια.
Μέσ' τὴν καρδιά μου φύτρωσε
φαρμακερὸ βοτάνι,
καὶ μόνον ἢ ἀγάπη σου
μπορεῖ νὰ μοῦ τὴν γιάνη.

Ραμπαγᾶς

Ἐ' ἕνα Δάσκαλο

Διδάσκεις δάσκαλε ἀγαθὲ
ἀγάτην εἰς τοὺς μαθητάς σου
μὰ λίγο δὲν κρατῖς καὶ σὺ
γιὰ νάχης μετ' τὴ πεθερά σου;!

Ἀθῆναι

Διον. Κ. Ζαννίδης

ΣΚΑΨΕ ΖΕΥΓΑ

Σκάψε, σκάψε το βαθεῖα τ' ἀδούλευτο τὸ χῶμα,
ἀπρόκοπε ζευγί,
καὶ κάνε τὸ κομματία,
πάρε τ' ἀλέτρι, τρίξέτο καὶ ὕφαν' ἕνα στρώμα
ὄχ' ἀπὸ φάδι καὶ πανιά
μ' ἀπὸ καρπῶν παλάτια.

Ἄρτα, Ἰούλιος 1920

Ἡλ. Σαμαράς

Τοῦ Βλάμη τὰ καμώματα

ΘΗΡΙΑΜΑΧΙΑ

Γειά σου, ρὲ Μα-
νιῶ λαοφίλητη καὶ
χριστιανομάχα, εἶ-
μαι σὺς καλὲς
μου σήμερις, για-
τὶ ἔμαθα περὶ ἔ-
ναν καυγᾶ τῆς προ-
κοπῆς κι' ἠρῶ ἢ
καρδιά μου στὸν
τόπο της. Πιστεύω
νὰν τὸν ἐδιάβασες
κι' ἢ ἀφεντιά σου
ποῦ τότε διαλά-
βαιναν οἱ ἐφημε-
ρίς. Κάτου στὸ Βο-
τανικό ἔλασε χῶ-
ρα, ὅπως τὸ λένε
γαλέικα, μ' ἄλλους
λόγους πρᾶσι νά-
δες. Καθόντανε καὶ
γλένταγε μὴ πα-
ρέα ἀπὸ φιλήου-
χους κι' εὐυπόλη-
φτους συμπολίτες.

Ἦρθε καὶ μὴ ρομπία κι' εἶπανε τοῦ λατε-
νατῆ: Βάρα γιά λογαριασμό μας μέχρι αὔ-
ριο, οὐλα δικὰ μας εἶνε. Καὶ βάρα τὸ ζεῖμπε-
κικο μερακλαντὰν καὶ βάρα τὸ χασικλήδικο
ὄλο κίασοο κι' ἀίστημα, καὶ ροῦφα ρετινό-
γαλο, ἦρθανε στὰ κέφια οἱ ἀνθρώποι—μπα-
νίεις; Κι' ἀπάνου στὴν κουφόβρασι τοῦ
γλεντιοῦ ἐρχεται μὴ ἄλλη παρέα ἀπὸ στρα-
τιῶτες καὶ τοὺς διακόβει, γιά νὰν τοὺς πάρη
τὴ ρομπία. Ἄκου μουστῆρια πράγματα!
Γιατὶ, ρὲ κύριος μετ' ἢ ἀμπεχόνω, με βαί-
νεις, δίχως νὰν τὸ θέλω, σὲ θεοὶ στενα-
χωρὴ νὰ λερώσω τὰ χέρια μου στὰ μούτρα
σου; Πῶς; Ἀπαξ καὶ γλεντῶ ἐγὼ σεμνο-
πρεπῶς, μετ' ἢ πῶ δικάωμα ἐρχεσαι ἐσὺ νὰ μου
χαλάσης τὸ γούστο καὶ νὰ μου στραπατσάρῃς τὸ
φιλότιμο; Γιατὶ, ἀπὸ τὴ στιγμῆς τοῦ μῆτῆς ρομπ-
πιαμπροστά μου, στὸ χερσὺλι της κρέμασα ὄλο
μου τὸ φιλότιμο καὶ τὴν ἀπόληψη—ξημέραι
βλαμηδόν; Κι' ὄντες μοῦ τηνε πάρης ἐσὺ,
μετ' ἢ μούτρα θὰ βγῶ στὸ καζάρι ἐγὼ αὔριο.
Πῶς εἶπατε-ε-ε; Ρέ, ἀπαγε, ρὲ καμπερολά-
χανε, ἄσε χάρου τὴ ρομπία καὶ διαλύσου, γιά
νὰ μὴ σ' ἀνοίξω παραθυρόφυλλα στὸ στήθον
νὰ παίρη ἀγέρα ἢ καρδιά σου! Δὲ θέλεις;
Ἐ, νὰ τὸ λοιπόν, ἀρπαχτήν. Καὶ φόρα οἱ
διμουτσουνες—ποῦ λές, ρὲ πλακιάτισσα—
καὶ κάργα τῆς σουρτάρης, γίνηκε μακελλεῖο.
Τρεῖς λαβομένοι καὶ δύο τραγματίες, ἀμή;
τὸ σουλάκι θὰ παίξουμε: Ἀμάν, νὰ μοῦ ζή-
στε ντερεμπεντέρηδες, ψοφῶ γιά κάτι τέτοια
σοῦπα-μοῦτες! Ἐδῶ, ρὲ μοβόρα κι' αἰμόχα-
ρὲς, κοντεύαμε νὰ ξεχάσομε τὴν Ἀθήνα, ὅ-
πως κατανήσανε τὸ σήμερις οἱ καυγάδες της.
Ἄλλοτες, τὸν παλῶ καὶρὸ μὲρα δὲν πέρναγε
ἀνευ ν' ἀκούσης ἕνα τέτοιο μεγάλο πανηγύρι.
Καὶ τί; τότες, νὰ φανταστῆς ἦτανε διαφυγῆς
ὁ Μπαῖραχτάρης, ποῦ τὸν ἀκούγες μονάχα καὶ
σ' ἐπιάνανε ξυνίλες. Καὶ πάλε, οὐδὲ κι' αὐτὸς
δὲν μπόραγε νὰ μῆς κάνῃ ζάπι. Τώρα τοῦ
πάτης τοῦ ἀλλουνοῦ τὸν κάλο, τοῦ λές μπαρ-
ντόν καὶ τὸ ἐπεισόδιο θεωρεῖται λήγουσα καὶ
παραλήγουσα. Δὲν πάτε νὰ πουλιτὲ κολοκυ-
δόσκορο, ρὲ οὐτιδανοί, λέω γώ!

Ο ΒΛΑΜΗΣ

ΘΕΑΤΡΑ

(Ἄπαντα ἀνατάλληλα διὰ θεσπονιδίας καὶ θεατᾶς)

- Κοτοπούλη.—«Ἀλλὲ βουζ' ἄν, μαντὰμ μορῆ»
(τραγωδία).
- Ἀπόλλων.—«Σχολεῖον Καλογοραῖων» (ἠθικο-
πλαστικόν).
- Κυβέλης.—«Φρανσουὶ ὁ 3ος» (ιστορικόν).
- Βασιλικόν.—«Ἐνοικιάζονται δωμάτια» (μετ'
ἐπίπλων).
- Πανόραμα.—«Ταρμοσαλάτα» (50 λ. τὸ πιάτο).
- Παπαϊωάννου.—«Καὶ βαρβίτος καὶ ἀκμαῖος»
(ὄλες θέλουν νὰ τὸν δοῦν).

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

(Κατάλληλα διὰ κοφάλοους)

- Ἄτικόν.—«Ὁ Ἄετιδεὺς» (δηλαδὴ τοῦ Ἄη-
τοῦ ὁ Γυιός).
- Πάνθεον.—«Τὰ κόκκινα γάντια» (κομειδύλ.).
- Διονύσια.—«Οἱ γάμοι τῆς Μαρούλας» (δίδον-
ται καὶ κουφέτα).
- Caprice.—«Πῶς βαροῦνε σαγονιές» (ἄς πλη-
ρῶνουν οἱ κούτο).